

Hoop

Ik weet nog als de dag van gister
dat die ene morgen kwam
die al het kinderlijk vertrouwen
voor altijd uit mijn leven nam

een dikke zwarte streep van woede
door een onbezorgde tijd
zo bang voor wat er komen zou
haast dronken van onzekerheid

het is niet meer vanzelfsprekend
de lucht is niet meer hemelsblauw
geen roze bril of roze wolken
geen simpelweg "ik hou van jou"

mijn onschuld is voorgoed verdwenen
en als een soort voorwaardelijk vrij
geniet ik van vandaag en morgen
en ook mijn ziekte hoort daar bij

de onbevangenheid van vroeger
is, uit een schaterlach van goud,
veranderd in een breekbaar hopen
dat mij in haar armen houdt

het vertelt me haar verhalen
streelt me zachtjes door mijn haar
geeft me kracht en droogt mijn tranen
en krijgt heel veel voor elkaar

heel langzaam doet die hoop mij leven
geeft me lucht en geeft me licht
en in de stilte van de storm
vind ik een kwetsbaar evenwicht

ik weet niet hoe de dagen tellen
vraag me niet hoe vroeg, hoe laat
ik weet niet hoe het morgen is
en hoe mijn leven verder gaat

maar ik vertrouw op hier en nu
leg al mijn liefde in jouw hand
om samen naar een weg te zoeken
in dit onbekende land

samen lopen wij voor hoop
samen bouwen wij die brug
samen vinden jij en ik
ook ónze weg naar later terug

